

מת (באר שבע) 8124-07-25 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 8124-07-25 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)

לפני כבוד השופט אלון אינפלד

מבקשת
נגד
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד

משיב
פלוני (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אלכס גאוסקין ועו"ד
לאון קרסנו-ברודסקי

החלטה

1. זוהי בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, על רקע כתב אישום, המייחס לו עבירת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. על פי עובדות כתב האישום המשיב והמתלונן, תושבי אילת, היו חברים. בלילה שבין 10.6.25 לבין 11.6.25 קבעו השניים להיפגש, נפגשו בפועל עובר לשעה 02:55, והגיעו יחד לחצר הסמוכה לבניין בו התגורר המשיב.

נטען עוד שבין השניים פרץ ויכוח, אשר במהלכו הכה המשיב את המתלונן בפיו, המתלונן השיב במכת אגרוף בפני המשיב, ואז שלף המשיב אולר בעל להב באורך 6 ס"מ, ודקר באמצעותו את המתלונן 10 פעמים בבטנו, ברגליו ובידיו. מעבר לכך, אף גרם לחבלה בראשו. במהלך העימות, המתלונן הכה גם הוא את המשיב באגרופים, על מנת להתגונן ועל מנת לגרום למשיב לחדול. אז, הלך המתלונן הביתה, וביקש מחבר שהיה שם להזמין לו אמבולנס.

כתב האישום מפרט את פצעי המתלונן הרבים על יסוד התיעוד הרפואי, הכוללים 6 "חתכים", 4 "דקירות" ומכה בראש. הממצאים הבולטים ביותר היו שלוש "דקירות" ברגליים ועוד אחת ביד, ושני "חתכים" בבטן שטיבם היה כזה - שנחשפו בני מעיו של המתלונן. נמסר כי המתלונן הוגדר פצוע "בינוני", בניתוח חירום נכרת חלק המעי אשר יצא מהגוף, והמתלונן היה מאושפז 5 ימים. במישור המשפטי, טענת המדינה היא כי ריבוי הדקירות וטיבם מלמדים על התקיימות היסוד

הנפשי המיוחד, הכוונה המחמירה האמורה בסעיף החוק.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה **בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים** המשפטיים נגדו. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות לו. בכלל זה, הפנתה המבקשת:

לעדויות המתלונן, לפיהן המשיב דקר אותו, עקב ויכוח שאת תוכנו לא זכר. דברי המתלונן באים לידי ביטוי גם בשני עימותים עם המשיב.

למסמכים הרפואיים, המפרטים הנזק הנ"ל. לא אוזכר בבקשה בכתב, כי בהודעת אחד הרופאים המטפלים בחדר המיון (מיום 11.6.25, בכתב יד), מסר הרופא כי התרשם שחלק מהנזק המשמעותי שנגרם באחד ה"חתכים" בבטן התחתונה, נובע מכך "שמישהו שיחק עם הסכין כאשר היתה בפנים ימינה שמאלה חתך רחב מאוד".

עדות **שכנת המשיב**, אשר שמעה למעשה את **הודיית הנאשם**. השכנה קבלה בפניו על כך שלא ניקה הדם בחדר המדרגות לאחר שנחתך, ותגובת המשיב הייתה כי הוא לא נחתך, אלא דקר מישהו 6 פעמים. המשיב גם הביע בפניה חשש כי אם המשטרה תגיע אליו, הוא "יישב בכלא".

המדינה מצביעה גם על **הסכין שנתפס על גוף המשיב** בעת מעצרו, אשר עליו נמצא דם הנושא **דנ"א של המתלונן**. המשיב בחקירתו קשר זאת לאירוע, ואישר כי בסכין זו דקר את המשיב.

כן הצביעה המדינה על **ראיות נוספות** לעצם קיום המפגש, בהם פלטי תקשורת (הכוללים תיאום המפגש וניסיון המשיב ליצור קשר עם מוקד חירום לאחר הדקירות), מצלמות אבטחה, וכד'.

באשר לעילת מעצר - טוענת המדינה כי חזקת המסוכנות הסטטוטורית נובעת מהאלימות הקשה בה נקט המשיב ללא התגרות, ומהעבר הפלילי של המשיב הכולל עבירות אלימות ורכוש. המדינה הצביעה גם על האיומים שהשמיע המשיב כלפי המתלונן, פעמיים, בתום כל אחד משני העימותים ביניהם. כאשר באחד איים "תחכה מה יהיה אחרי השחרור שלי", ובשני ביקש כי יוסרו האזיקים שלו, משום שברצונו להכות את המתלונן.

4. יאמר **שגרסתו של המשיב** לאירועים (לפי אמרותיו האחרונות), אינה מכחישה את האירוע, אך מפחיתה בחומרתו, ומנסה לטעון כי מעשיו בעיקרם לא היו אלא הגנה עצמית. כדוגמה לגרסתו, נעיין בהודעה מיום 20.6.25, ואצטט ממנה.

לדברי המשיב, הוא היה שתוי, משום ששתה לפחות 15 בירות, לכבוד יום הולדתו.

המשיב טען כי פגש את המתלונן משום שהמתלונן היה חייב לו 100 ₪, אותם המשיב עצמו היה צריך לשלם לאדם אחר בבוקר. אולם, המתלונן הביא רק 50 ₪, והבטיח להשלים למחרת, מה

שהיה מאוחר מדי. אז "אני התעצבנתי ונתתי לו סטירה בפנים". בתגובה המתלונן התנפל עליו במכות והפיל אותו. המשיב ניסה לקום על ברכיו אך המתלונן הכה בו ובעט בו, עד כי המשיב חשב שהמתלונן הורג אותו.

לטענת המשיב, נזכר כי חודשיים או שלשה קודם לכן החביא סכין "מתחת לבנין". המשיב הושיט ידו ואחז בסכין אשר הייתה עדיין במקומה. אז, דקר המשיב את המתלונן ברגל, בציפייה כי "יירגע ויפסיק לתקוף אותי, אבל זה לא קרה הוא המשיך לתקוף אותי, ואז דקרתי אותו בבטן פעם שניה, הוא היה מעלי ואז הוא נפל עלי והתחיל לתת לי מכות". המשיב מסביר כי אז "סובבתי את הסכין לאחור", והחל לתת למתלונן דקירות עד אשר אפסו כוחותיו של המתלונן, והוא נפל עליו. עוד לדבריו, המתלונן בשלב זה ניסה לחטוף מהמשיב את הסכין, והמשיב שחש שהמתלונן ידקור אותו חזרה, אחז בחזקה בסכין ומנע זאת. לבסוף, המתלונן קם על רגליו "והוא עזב את המקום".

המשיב פירט כי לאחר שהמתלונן קם, המשיב נטל ממנו את אותם 50 ₪ שטרם הועברו. המשיב טוען כי מיד הטיח במתלונן כי נתן לו סטירה בלבד, אך "אתה התנהגת כמו מניאק ואתה תקפת אותי ואני הרגשתי שאתה הולך להרוג אותי". המתלונן בתגובה אמר שהוא צריך אמבולנס והמשיב התקשר להזמין אמבולנס למתלונן שבינתיים החל להתרחק. מאוחר יותר, התקשר המשיב למתלונן לבדוק אם האמבולנס הגיע אליו, ונוכח דברי המתלונן לפיהם הוא בבית - אמר לו שעליו להתפנות כי יתכן שנגרם לו דימום פנימי.

להטחה כי הרופא המטפל הבחין בנזק לבטן שנגרם על ידי סיבוב הסכין, השיב המשיב כי לא עשה כדבר הזה, אבל ייתכן שהוא דקר פעמיים באותו מקום, וייתכן שכן נוצר הרושם הזה.

להטחה כי טענתו לפיה שתי 15 בירות אינה מתיישבת עם אופן הליכתו ברחוב, כנראה במצלמות, השיב כי ההליכה המהירה עוזרת לו לא ליפול, וכי חשש למשך תשומת לב עוברים ושבבים.

לשאלה מדוע לא צעק לעזרת שכנים כאשר המתלונן תקף אותו, אלא נטל סכין, השיב המשיב כי היה שתוי, ולא חשב על אופציה זו.

להטחה כי טענתו לפיה החביא הסכין לפני זמן רב, אינה מתיישבת עם עדות מעבידו לפיה הוא נוהג להסתובב עם הסכין - השיב שכנראה שהמעביד ראה הסכין ביום מציאתו, שבועות קודם לכן, אך בוודאי לא ראה אחר כך.

5. **ב"כ המשיב** לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה, אך טען כי עוצמתן אינה כפי שהיא נראית ממבט ראשון. לשיטת הסנגור, יש רגליים לגרסתו של המשיב, לפיה האלימות בה נקט נדרשה מטעמי הגנה עצמית. זאת, למרות שאין חולק כי המשיב הוא אשר אחז בסכין בעת האירוע וגרם לנשק הרפואי המתואר בכתב האישום.

לשיטת הסנגור, למרות חומרת הפציעות שאין חולק שהמשיב גרם להן פיזית, טיב המעשה אינו

מקיים את סעיף העבירה החמור בה הואשם המשיב, וממילא גם חזקת המסוכנות הנובעת מהמעשה, צריכה לקבל פרופורציות ממעטות יותר, המחזקות את האופציה לקבל חלופת מעצר.

בהקשר זה, ביקש הסנגור להסתכל בשלשה פרמטרים חשובים, התנהגות המתלונן בשעת מעשה, המקום בו היה הסכין עובר למעשה, ומצבו התודעתי של המשיב היינו בהיותו שיכור.

טענות הסנגור והדין בהם

6. הסנגור אינו חולק על עצם קיומן של הראיות המתוארות בבקשת המדינה, אלא על משמעותן ומשקלן, כאמור.

יאמר מיד, כי העדר המחלוקת על כך שהמשיב דקר מספר דקירות כמתואר בכתב האישום, וגרם לנזק המתואר, מקשות מאוד על כל טענה המפחיתה באשם בטענת הגנה עצמית, ומעוצמת המסוכנות הנלמדת מהאירוע. בהעדר מחלוקת כי המתלונן לא נשא עמו סכין, הטענה שחלק מהדקירות היו בהגנה עצמית קשה לעצמה. כל שכן הטענה שכולן נעשו בהגנה עצמית.

הסנגור המנוסה מודע היטב לקשיים אלה, ולמשוכה הבלתי אפשרית, כנראה, שעליו לעבור כדי לשכנע. בכל זאת, ניסה הסנגור שלשה כיוונים לטיעון המפחית בעוצמת המעשה ועוצמת המסוכנות, בדומה לגרסת המשיב.

הטענה האחת - שיש אינדיקציות המפחיתות משמעותית במהימנות המתלונן, מכאן - חיזוק אפשרי לטענת המשיב כי פעולתו הייתה הגנה עצמית, בעיקרה אם לא כולה.

הטענה השנייה - קיומה של אינדיקציה המחזקת את טענת המשיב (התמוהה על פניה) כי לא נשא עמו סכין, אך ידע על סכין שהחביא במקום קודם לכן, ומכאן, שאין מדובר בתקיפה מתוכננת.

הטענה השלישית - שהמשיב היה שיכור בעת האירוע, במידה השוללת את היסוד הנפשי המיוחד ומפחיתה מהערכת מסוכנותו ביחס למעשיו הפיזיים.

7. טענתו הראשונה של הסנגור, היא כנראה החזקה ביותר, ולפיה גרסתו של המתלונן לוקה בתמיהות ממשיות. אכן, עיון בגרסאות המתלונן מגלה קשיים, בכמה רבדים, וזאת בעוצמה שניתן לקחת בחשבון כבר בשלב זה של ההליך.

כך לדוגמה, המתלונן טוען שאינו זוכר על מה היה הוויכוח; סתר עצמו בשאלה אם הם שתו אם לאו; טען שאינו זוכר אם הכה את המשיב מחד גיסא, אך מאידך גיסא טען שהמשיב דקר אותו במפתיע ורק לאחר מהן הוא הכה חזרה; טען שהיה מתאגרף רק בנערותו, כאשר שני מכרים העידו כי עדיין נוהג להתאגרף; ועוד. הסנגור טען גם כי יש אינדיקציה רפואית לבחון מציאות לקוי של המתלונן.

אולם, לאחר עיון בתיק החקירה, לא מצאתי כי יש בטענות בדבר מהימנות המתלונן, הנכונות לכאורה, כדי להשפיע על איכות הראיות. שכן, לא מפיו של המתלונן אנו חיים. המשיב עצמו מאשר שהוא הכה את המתלונן ראשון, אף כי טוען שלא התכוון שהאלימות תגיע לממדים כאלה. המשיב עצמו מאשר שדקר את המתלונן דקירות חוזרות, כאשר המתלונן כלל לא נשא כל כלי נשק. דנ"א של המתלונן נמצא על סכיניו של המשיב, כך שאין אנו תלויים בהודאתו בדקירות, ואין לומר עליו "הפה שאסר הוא הפה שהתיר". הדקירות רבות, חלקן עוצמתיות, ולא מתיישבות היטב עם טענת הגנה עצמית.

8. אמנם, יש ראייה אובייקטיבית גם לאלימות של המתלונן כלפי המשיב - פניו ה"נפוחות" של המשיב כפי שנראו היטב בעת מעצרו, ותועדו בחדר המיון. יש כאן ראייה טובה כי המתלונן אכן הכה את המשיב במכות אגרופ.

אולם, כאשר ברור מי "התחיל", כאשר המניע לאלימות ידוע רק מצד המשיב (וממש לא מניח את הדעת), כאשר ברור שרק לצד אחד היה נשק קר, וברור שהאלימות הייתה קשה ומעבר לנדרש להגנה עצמית - טענת ההגנה העצמית קשה עד מאוד. כמובן ייתכן תיאורטית שבמשפט העיקרי, המשיב יעיד באופן משכנע ויעורר ספק שמא יש כאן בכל זאת נסיבות מקלות. אולם, במונחים של הלכת **זאדה**, הסיכויים לכך אינם גבוהים. שכן, גרסתו של המשיב על פניה אינה משכנעת, אלא תמוהה.

לכן, למרות שגרסתו של המתלונן קשה, לא מפיו אנו חיים, ואף אם בית המשפט בתיק העיקרי ייתן משקל אפסי לעדותו של המתלונן, ספק גדול מאוד אם הדבר יסייע במשהו למשיב.

9. הסנגור טוען עוד שיש אינדיקציה המחזקת את טענת המשיב לפיה לא הסתובב עם סכין כל העת, אלא זכר שחודשיים קודם החביא את הסכין, במקריות מופלאה, בדיוק סמוך למקום בו התלקחה הקטטה, ושלח ידו ליטול את הסכין רק כאשר חש סכנה לחייו. האינדיקציה נמצאה על ידי הסנגור בדבריו של המתלונן, אשר בגרסתו הראשונה טען שאינו יודע מנין נטל המשיב את הסכין, אם היה עליו או "הרים מהרצפה". רק בהודעות מאוחרות יותר טען המתלונן כי המשיב שלף את הסכין שהייתה עליו עוד קודם.

אין ממש בטיעון זה של הסנגור. ראשית, כאמור, סתירה בדברי המתלונן לא מסייעת למשיב. שנית, המתלונן לא אמר פוזיטיבית כי הסכין הורמה "מהרצפה" בשום שלב, רק שסתר עצמו בין טענת "לא ראיתי" לבין טענה "ראיתי שנשא סכין". שלישית, המשיב לא נתן הסבר מניח את הדעת מדוע החביא סכין במקום ציבורי, במקום להעלות הסכין לביתו, ומכאן שגרסתו תמוהה. רביעית, קשה להאמין במקריות מופלאה כזו, שוויכוח אלים התלקח בין שני חברים טובים, בדיוק במקום בו הייתה במקרה סכין מוחבאת. חמישית ועיקר, ר', מעבידו של המשיב, העיד כי המשיב נהג מזה תקופה להסתובב עם הסכין ששימש לתקיפה, באופן קבוע, וכך סתר המעביד את טענת המשיב כי הסכין הייתה מוחבאת במקום במשך חודשיים.

מעבר לכך, לטענה זו יאמר "שתיקותיך יפה לך מדיבוריך". שכן, אם המשיב והמתלונן באמת הלכו יחד, הגיעו למקום והמשיב פתח את התקיפה בדיוק במקום בו הטמין בעבר סכין - יש בכך

אינדיקציה דווקא לכך שמדובר בתקיפה מתוכננת מראש, המחמירה את הערכת אשמו של המשיב, ולעניינו חשוב - כי הדבר מחמיר את הערכת מסוכנותו.

10. טענת "חרב פיפיות" נוספת מפי הסנגור נוגעת לשאלת שכרותו של המשיב.

כאמור, גרסתו לפיה שתה 15 בירות קודם למפגש, תיבחן בתיק העיקרי. אולם, כדי לשכנע כי עוצמת השכרות של המשיב הייתה כזו שלא יכול היה לגבש את היסוד הנפשי המיוחד, עליו להתגבר על כמה מכשולים, בהם אופן הליכתו כנראה במצלמות (שהוא גם המשיב אישר שלא נראית שם שכרותו), גרסת המתלונן שכנגדו, זכרונו הטוב את האירוע, גרסתו שאפילו לאחר האלימות זכר ליטול 50 ₪ שהמתלונן הביא עמו, ושאר אי התאמות לגרסה של שכרות קשה.

אולם, מעבר לכך, לצורך שלב זה טענת השכרות אינה מסייעת למשיב. שכן, אין זה מתפקידו של שופט המעצרים לבחון מהו סעיף העבירה המדויק המתאים. די בכך שמדובר בעבירה שניתן ללמוד ממנה על מסוכנות. תקיפה הגורמת חבלה חמורה היא עבירת "מחשבה פלילית" בכל מקרה, שאינה מושפעת משכרות (סעיף 34ט(ב) לחוק העונשין), ודי בה כדי להקים את חזקת המסוכנות.

יתרה מכך, אם המשיב (כגרסתו) היה צריך לשלם חוב בבוקר, והוא קונה 15 בירות במקום לשמור את הכסף לתשלום (כך שנזקק לכספו של המתלונן), הרי הוא מלמד על עצמו כי הוא מכור לאלכוהול בעוצמה משמעותית. עשיית מעשה אלימות תחת השפעת אלכוהול, מקום בו אדם מכור, מחזקת מאוד את הערכת המסוכנות, ולא מפחיתה אותו.

11. סיכומו של דבר, נמצאנו למדים, שאין ממש בטענות הסנגור אודות חולשה כלשהי בראיות. הראיות לכאורה חזקות, הרבה מעבר לסף הנדרש כדי להצדיק מעצר עד תום ההליכים, כאשר העילה מחייבת זאת.

12. לעניין עילת המעצר, המסוכנות רבה מאוד, כנלמד מהמעשה המתואר בכתב האישום, והדברים אינם צריכים הסבר.

כמוסבר לעיל, אין ממש בטענות המשיב והסנגור לפיהן, על פי הראיות, אין להסיק את מעוצמת האלימות את המסקנה המתבקשת ביחס למסוכנות.

עברו הפלילי של המשיב - התיישן פורמאלית, כפי שהעיר הסנגור בצדק, אך לא נמחק. מדובר בעבירות רכוש שבוצעו לפני 14 שנה ויותר, ועבירת האלימות המהותית האחרונה, הייתה לפני למעלה מ- 20 שנה. בנסיבות אלה יש לומר כי העבר הפלילי התיישן גם מהותית, ומשקלו בהערכת המסוכנות - אפסי.

13. יש מחלוקת בין באי כוח הצדדים לעניין המשקל שיש לייחס לאיומים שהשמיע המשיב כלפי המתלונן, בשני העימותים שנערכו ביניהם. הסנגור סבור שאין לייחס לדברים שנאמרו מתוך כעס על המתלונן, שהמשיב דרש ממנו "לומר אמת", משקל ממשי. בלשונו, "אין להתייחס

אליהם כדברים רציניים".

אין בידי לקבל את טענת הסנגור לעניין זה, ומקובל עלי טיעון המדינה לפיו השמעת איומים כאלה, בעת שהמשיב במעצר, בנוכחות שוטרים, בשתי הזדמנויות שונות, מלמד אכן כי המשיב "חסר כל מורא מפני גורמי אכיפת החוק", כלשון התובעת. המשיב בהחלט עלול לסכן את המתלונן באופן ישיר אם ישתחרר, ויתרה מכך, יש חשש שינסה להלך עליו אימים כדי לשנות את גרסתו. מכאן, עילת מעצר נוספת מחמת החשש לשיבוש מהלכי משפט.

בעיית האלכוהול, העולה מדברי המשיב עצמו, ואף מהודעת בת הזוג לשעבר, היא כמובן גורם המעלה את הערכת המסוכנות.

יחד עם זאת, כאמור, יש יסוד אובייקטיבי, בדמות תדפיס השיחות, התומך בטענת המשיב לפיה ניסה להזמין אמבולנס עבור המתלונן, ואף התקשר אליו לאחר מכן. עובדה זו צריכה להילקח בחשבון כגורם מפחית מסוכנות. שכן, יש בה כדי ללמד על קיומה של אמפתיה כלשהי, למרות האלימות הקשה במעשה, והאיומים שבאו לאחר מכן בעימותים.

14. סיכומו של דבר, איכות הראיות, עילת המעצר ועוצמתה, אינן מאפשרות לשקול חלופת מעצר "קונבנציונלית". עם זאת, באופן תיאורטי, ניתן לבחון אחד משני כיוונים אפשריים, שיש בהם כדי להתמודד עם מידת המסוכנות. האחד - חלופה טיפולית מוסדית, אם המשיב ישכנע את שירות המבחן ואת בית המשפט כי נכון ללכת בדרך זו, על פי נתוניו ועל פי הפסיקה. השני - מעצר בפיקוח אלקטרוני, במרחק גדול מהעיר אילת והמתלונן, בפיקוח ערבים אמינים ומשכנעים, ובהפקדת ערבויות כספיות הולמות.

15. התוצאה היא אפוא, לכאורה, שהמשיב ייעצר עד תום ההליכים. אולם, הסנגור מוזמן להציע הצעה באחד הכיוונים האמורים לעיל.

ניתנה היום, י"ב אב תשפ"ה, 06 אוגוסט 2025
בפומבי, בנוכחות ב"כ המדינה עו"ד ורד כהנא, עו"ד
גאוסקין ומתורגמנית, המשיב שותף בהיוועדות חזותית.